

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: **X**, narozena X
státní příslušnost X
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2025, č. j. CPR-35766-2/ČJ-2025-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupkyně JUDr. Ireny Strakové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Soud ukládá žalobkyni, aby soudu do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku sdělila

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- a) název poskytovatele platebních služeb (banky) a číslo účtu, na který má být převedena částka odpovídající přeplatku na soudnímu poplatku, o jehož vrácení bylo rozhodnuto,
- b) nebo není-li to možné, poštovní adresu místa, popř. jméno a příjmení osoby, které má být částka vyplacena prostřednictvím poštovní poukázky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2025, č. j. CPR-35766-2/ČJ-2025-930310-V223 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 22. 9. 2025, č. j. KRPA-298986-9/ČJ-2025-000022-50 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně byla žalobkyni stanovena doba k opuštění území dle ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že napadeným rozhodnutím byl porušen § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a také § 50 odst. 2 a 3, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
3. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí pro ni představuje vážnou újmu, neboť ji nutí vycestovat přesto, že o její opožděné žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty dosud nebylo rozhodnuto. Žaloba směřuje proti procesnímu postupu žalované. Správní řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty bylo usnesením zastaveno, dosud však nenabylo právní moci. Napadené rozhodnutí je tak předčasné.
4. Ustanovení o povinnosti opustit území, které slouží jako opatření k zamezení nelegální migrace, na případ žalobkyně nedopadá. Do této situace postavilo žalobkyni Ministerstvo vnitra ČR svou nečinností. Žalobkyně je řádně zaměstnána a její pracovní smlouva nebyla dosud ukončena. Okolnost pozdního podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty je administrativním úkonem, který lze sankcionovat bez přijetí opatření povinnosti vycestovat.
5. Žalobkyně namítala, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do jejích práv podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně dále uváděla, že mezi veřejná subjektivní práva lze řadit skupinu práv

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

spočívajících v tom, že se veřejná moc zdrží nepřípustných zásahů do svobodné sféry jednotlivce. To je odrazem ústavního pravidla, podle něž státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsobem stanoveným zákonem. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobkyně, když přenesl svoji zodpovědnost za vedení správního řízení na žalovanou, která stav věci posoudila k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula průběh správního řízení a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že došlo k naplnění skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K námitce nepravomocně skončeného řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalovaná uvedla, že i kdyby bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR zrušeno, žalobkyně nebude oprávněna k pobytu na území ČR, neboť žádost nebyla podána v zákonné lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nelze jí tak přiznat fikci pobytu podle § 47 odst. 4 téhož zákona. Žalobkyně proto jednoznačně pobývá na území ČR neoprávněně. Žalovaná závěrem navrhla zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 22. 9. 2025 byla přivolána hlídka cizinecké policie na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“), na adrese Žukovského Praha 6, kde se nacházela žalobkyně. Kontrolou cestovního dokladu a lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 3. 7. 2023 do 2. 7. 2025. Žalobkyně byla následně zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Téhož dne podala žalobkyně vysvětlení, přičemž do protokolu uvedla, že na území členských států EU a smluvních států přicestovala z Filipín letecky přímo do ČR dne X. Přicestovala s platným cestovním dokladem a s českým pracovním vízem. Přicestovala se svou sestrou, za prací. Žalobkyně věděla že platnost její zaměstnanecké karty skončila dne 2. 7. 2025. Říkala svému zaměstnavateli, že jí končí platnost pobytu. Dne 4. 7. 2025 zaměstnavatel žalobkyně podal žádost o prodloužení platnosti pobytu. Žalobkyně nevěděla, proč její zaměstnavatel podal žádost pozdě, nic jí neřekl, žalobkyně to ví až teď. Proto byla žalobkyně dnes osobně na OAMP. Žalobkyně dále uvedla, že je svobodná a bezdětná, nevlastní v ČR žádný majetek, v zemi původu rovněž nic nevlastní. V ČR nemá žádné vazby, pouze svou sestru, která je ve stejné situaci jako žalobkyně. Žalobkyně má sjednané zdravotní pojištění, pracovala jako masérka, peníze na další pobyt a vycestování nemá, ale sežene. Na Filipínách má zázemí u svých rodičů, se kterými bydlí v rodinném domě. Žalobkyni není známa žádná překážka ve vycestování, Filipíny jsou pro ni bezpečnou zemí, kde jí nic nehrozí.
9. Dne 22. 9. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, jímž uložila žalobkyni povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a současně stanovila dobu k opuštění území podle § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně od 3. 7. 2025, kdy jí zanikla platnost zaměstnanecké karty, do 22. 9. 2025.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že se žalobkyně dopustila neoprávněného pobytu na území ČR v délce 83 dnů, což zakládá důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Přesto bylo protiprávní jednání žalobkyně definováno jako neoprávněný pobyt naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná neshledala odvolací námitky důvodnými. Neoprávněný pobyt žalobkyně byl spolehlivě prokázán. Zároveň rozhodnutím o povinnosti opustit území nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. Současně nebyly zjištěny a žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by jí bránily v návratu do země původu. Nebyl shledán rozpor se zásadou nenavrácení. Žalovaná uzavřela, že je ve veřejném zájmu, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují české zákony.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaná s tím souhlasila a žalobkyně s takovým projednáním věci nevyjádřila nesouhlas.
13. Soud úvodem poznamenává, že žaloba je na samé hranici srozumitelnosti. Jsou v ní patrné vnitřní rozpory. Na jedné straně žalobkyně namítá, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, aby následně uvedla, že si je vědoma, že žalovaná vycházela z náležitě zjištěného stavu věci. Dále žalobkyně spatřovala vážnou újmu v povinnosti opustit území za situace, kdy ještě nebylo rozhodnuto o její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, a přitom hned v následujícím odstavci uvádí, že správní řízení o prodloužení zaměstnanecké karty bylo usnesením zastaveno. Žaloba obsahuje řadu nesourodých tvrzení a působí celkově velice chaoticky. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že podle § 37 odst. 3 s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká a co navrhuje. Není úkolem soudu domýšlet za žalobkyni žalobní argumentaci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 10 Afs 211/2020-33).
14. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
15. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.

16. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
17. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
18. Ustanovení § 50 a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení. Tato kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví kritéria zkoumání při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Přestože tedy povinnost posuzování přiměřenosti není výslovně uvedena v samotném zákoně o pobytu cizinců v případě ukládání povinnosti opustit území, taková povinnost vyplývá z evropského práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29).
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Předně soud uvádí, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že v období od 3. 7. 2025 do 22. 9. 2025 pobývala žalobkyně na území ČR bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyni uplynula platnost zaměstnanecké karty, která byla platná od 3. 7. 2023 do 2. 7. 2025. Žalobkyně ostatně tuto skutečnost nijak nezpochybňovala. Žalobkyně však namítala, že na její situaci nelze aplikovat § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť jeho účelem je potírání nelegální migrace, zatímco žalobkyně pouze opožděně podala žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. S tím soud nemůže souhlasit. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně od chvíle, kdy jí skončila platnost zaměstnanecké karty. Žalobkyni nesvědčila ani fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány dále vyhodnotily, že nejsou dány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění žalobkyně. Tím došlo k naplnění podmínek pro

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ze slovního spojení „*policie vydá*“ z výše citovaného ustanovení plyne, že správní orgány za splnění všech zákonných podmínek nemají možnost rozhodnutí o povinnosti opustit území nevydat, neboť zákon jim v tomto směru při naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců neposkytuje žádný prostor pro uvážení.

21. V tomto ohledu pak nelze hovořit ani o tom, že by napadené rozhodnutí bylo předčasné. Přestože není vyloučeno, že o žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty bude rozhodnuto kladně, nemá tato skutečnost na probíhající řízení vliv. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 2 Azs 53/2023-21: *„Pro zahájení, vedení a také zákonné uložení správního vyhoštění je rozhodující to, zda se cizinec (v minulosti) před zahájením příslušného řízení dopustil pobytu na území bez platného oprávnění k němu.“* Dosavadní ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy zjevně předpokládá, že pro uložení správního vyhoštění je podstatné, že cizinec na území pobýval neoprávněně, a to před zahájením řízení o správním vyhoštění. Tomu odpovídají závěry Krajského soudu v Praze přijaté v rozsudku ze dne 26. 1. 2023, č. j. 57 A 3/2022-36, aprobované výše citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu, podle nichž: *„zahájením řízení o správním vyhoštění je ukončen neoprávněný pobyt cizince. Cizinec je oprávněn po dobu řízení o správním vyhoštění setrvat na území ČR, proto se v okamžiku vydání rozhodnutí nenachází na území nikdy neoprávněně. Rovněž doba neoprávněného pobytu, která je hodnocena zejména pro účely určení délky zákazu pobytu je počítána pouze do doby zahájení řízení o správním vyhoštění.“* Soud neshledal, proč by tomu v řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, které je navíc ve vztahu ke správnímu vyhoštění opatřením mírnějším, mělo být jinak. Ani pozdější udělení pobytového oprávnění na území ČR by proto nemělo vliv na zákonost napadeného rozhodnutí. Námitka není důvodná.
22. Přesto pokud by žalobkyni bylo poté, co na základě pravomocného návratového rozhodnutí z území členských států vycestuje, uděleno pobytové oprávnění, může se žalobkyně do ČR bez omezení vrátit, neboť s rozhodnutím o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců není spojen zákaz vstupu, jako je tomu v případě rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. Žalobkyně dále namítala nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejích práv podle článku 8 Úmluvy.
24. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, také při rozhodování o povinnosti cizince opustit území ČR je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 7 Listiny základních práv EU v případech, na které dopadá unijní úprava (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, nebo ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28). Přestože lze v porovnání s institutem správního vyhoštění považovat povinnost opustit území za méně intenzivní zásah do rodinného či soukromého života cizince, stále se o zásah do rodinného či soukromého života může jednat, například pokud cizinec pobývá v ČR dlouhodobě a má na území celou rodinu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).
25. Žalovaná se v otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ztotožnila s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Cizinecká policie pak v otázce přiměřenosti dopadů do sféry žalobkyně nevystavěla odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výlučně na tezi, že uložení povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze cizinci podle zákona o pobytu cizinců uložit, v důsledku čehož by bylo v případě žalobkyně takové rozhodnutí bez dalšího přiměřené. Cizinecká policie zohlednila, že žalobkyně je svobodná a bezdětná, na území ČR se nachází pouze její sestra, která je ve stejné pobytové situaci jako žalobkyně, nikdo další z rodiny se zde nenachází. Žalobkyně přicestovala spolu se svou sestrou za prací a na území ČR nemá žádný majetek ani jiné vazby. Žalobkyně pak sama uvedla, že na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči níž by ukončení pobytu žalobkyně na území ČR představovalo z hlediska soukromého a rodinného života nepřiměřený zásah. Naopak v zemi původu má žalobkyně zázemí nutné pro svůj návrat. Cizinecká policie shrnula, že rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců je nejmírnějším návratovým opatřením, které kromě povinnosti vycestovat není spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna ani se zákazem vstupu. Žalobkyně ve své žalobě netvrdila žádnou konkrétní vazbu na území ČR, pro kterou by její vycestování mohlo být nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Soud neshledal obecnou žalobní námitku důvodnou a rovněž v této otázce zcela ztotožnil s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života, jak je provedla žalovaná. Soud konstatuje, že žalovaná neopomněla hodnotit kritéria přiměřenosti stanovená zejm. v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 5 návratové směrnice, přičemž zohlednila také délku pobytu žalobkyně na území ČR.

26. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu soud neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, a obecné tvrzení, že žalovaný nedostal zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).
27. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisovém materiálu. V projednávané věci bylo prokázáno naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a zároveň soud neshledal, že by v důsledku napadeného rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, proporcionálně a s ohledem na okolnosti daného případu. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

30. Žalobkyně zaplatila soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Jelikož však zdejší soud o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, neboť žaloba proti napadenému rozhodnutí má podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, povinnost zaplatit soudní poplatek žalobkyni nevznikla. Podle ustanovení § 10 odst. 1, věty druhé, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, bylo-li na poplatku zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Jelikož žalobkyně uhradila soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč nad rámec své poplatkové povinnosti, rozhodl soud o vrácení přeplatku, který tímto způsobem vznikl. (výrok III.) Současně ve výroku IV. stanovil žalobkyni povinnost, aby soudu ve stanovené lhůtě sdělila číslo bankovního účtu, na který má být částka odpovídající přeplatku na soudním poplatku vrácena, nebo, pokud to není možné, údaje k vyplacení částky prostřednictvím poštovní poukázky. Jinak nebude možné danou částku poukázat ve lhůtě stanovené ve výroku III.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.